

ΑΠΟ ΤΑ "ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ,, ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ"

61

Ἄφῃστε με νὰ σηκωθῶ νὰ πάω νὰ βρῶ τ'άγνὸ κρασί,
Τὰ μάγουλά μου νὰ βαφτοῦν νὰ πάρουν χρῶμα τζιτζιφί.
Κι' ἂν μοῦ ζητᾶ τὸ Λογικο ξανὰ νὰ μῆ στή μέση,
Θὰ τὸ μπουχίσω μὲ κρασί κ' ἔτσι βαθεῖα θὰ κοιμηθῆ.

62

Στοῦ ρόδου ἀπάνω τῆ θωριά θαμπάδα κυματίζει,
Καὶ μένα πάντα στὴν καρδιά δίψα κρασιοῦ ἀναβρῦζει.
Εὐπνα! γιατί ποιός σουῶσε τὴν ἄδεια νὰ κοιμᾶσαι;
Ἄγάπη μου, βάζε κρασί ὅσ' ὄξω ἥλιος φωτίζει.

63

Κάλλιο ἀπὸ νέο βασίλειο καὶ μιὰ γουλιὰ κρασιοῦ παλιοῦ.
Μὴν παίρνης δρόμον ἄλλοτε παρὰ τὸ δρόμο τοῦ κρασιοῦ.
Μιὰ κοῦπα ἀξίζει κ' ἕκατὸ τοῦ Φεριδοῦν βασίλεια.
Κάλλιο ἀπ' τὸ στέμμα τοῦ Χοσρόη καπάκι τοῦ βλانو στα-
μνιοῦ!

64

Μοργαριτάρια ἀπὸ δροσιά στάζουν τὸ πρῶτ' οἱ λαλέδες,
Σκύβουν τὰ κεφαλάρια τους στὸν κῆπο οἱ μενεξέδες.
Μὰ γιὰ μπουμποῦκι ρόδου ἐγὼ τρελλαίνομαι, τί μοιάζει,
Σὰ νὰ μαξεύη γύρω του τὰ ροῦχα του πλισσέδες.

65

Τὸν Οὐρανὸ νειρεύτηκα μόνο σὰν ἕνα ἀναπαμό,
Γιατὶ ἔχω κλάψει στὴ ζωὴ τόσο ποὺ μόλις βλέπω πιά.
Κ' εἶναι μιὰ σπίδα ἢ κόλαση μπροστὰ στὰ βάσανά μου,
Σ' Ἐδέμ πιστεύω μοναχὰ εἰρήνη μιὰ στιγμή σὰν βρῶ.

66

Ἄν ἔχουνε τὰ γένεια μου τὸ καπελεῖδ σκουπίση,
Καλὰ τοῦ κόσμου καὶ Κακὰ τᾶχω ἀποχαιρετίση.
Κι' ἂν πέσουν κεῖ πὸν περπατῶ, μπροστὰ μου σὰ δυὸ σφαιρες,
Θὰ μ' εὐρουνε σ' ὕπνο βαθὺν ἀπ' τὸ πολὺ μεθύσι.

67

Γιὰ νὰ τὰ ποῦμε παστρικά χωρὶς καμμιά παραβολή,
Σκαμοῦ κομμάτια εἴμαστε ἐμεῖς ὅπου μᾶς παίζουν οἱ Οὐρανοί.
Κ' ἔτσι περνοῦν τὴν ὥρα τους ἀπάνω μας σκυμένοι,
Κ' ὕστερα πᾶμε ἀραδιαστὰ στοῦ Μηδινὸς μέσ' τὸ κουτί.

68

Μετάνοιας κἀθε τάξιμο παρᾶτησα καὶ πάλι,
Κ' ἔτσι τὴ θύρα σφάλισα τῆς καλῆς φήμης πάλι.
Μ' ἂν φαίνομαι σὰν παλαβὸς ἄδικα μὴ μὲ κρίνης,
Μὲ τῆς Ἄγάπης τὸ κρασί ἐμέθυσα καὶ πάλι.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ